

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 368/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. JUDr. M. S., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. M. M., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 20. apríla 2011 v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 316/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. JUDr. M. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2011 doručená sťažnosť Ing. JUDr. M. S. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia

jeho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) z 20. apríla 2011 v súdnom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 316/2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako žalobca v konaní pred Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 33 C 35/2008, ktorého predmetom bol návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech sťažovateľa a návrh na vypratanie týchto nehnuteľností. Okresný súd po vykonaní dokazovania v uvedenej veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 33 C 35/2008 z 21. júna 2010, ktorým návrh sťažovateľa v plnom rozsahu zamietol a zaviazal ho na náhradu trov konania.

Sťažovateľ rozsudok okresného súdu napadol odvolaním okrem iného tvrdiac, že okresný súd dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam a nesprávne právne vec posúdil. Krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 10 C 316/2010 z 20. apríla 2011 rozsudok prvostupňového súdu potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že *„z rozboru odvolacích argumentov navrhovateľa a súvisiacich stanovísk odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolanie je ako celok neopodstatnené, preto krajský súd napadnutý rozsudok vo veci samej potvrdil ako vecne správny“*.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ označuje rozsudok krajského súdu v jeho veci za *„nespravodlivý“*. Sťažovateľ tvrdí, že *„krajský súd zlyhal v oblasti ochrany subjektívnych práv sťažovateľa, a to vydaním rozhodnutia, ktoré vykazuje znaky maximálnej miery arbitrárnosti a svojvôle a ktoré nemá legitímny základ a súčasne ním neboli chránené označené základné práva a slobody“*. Sťažovateľ tiež tvrdí, že *„krajský súd rozhodol na podklade záverov, ktoré sú zjavne neopodstatnené“*. Tieto svoje výhrady sťažovateľ konkretizoval skutkovými tvrdeniami a ich právnym hodnotením uvedeným v sťažnosti. Na tomto podklade potom dospel k záveru, že *«výklad súdom aplikovaných zákonných*

ustanovení hodnotí ako neodôvodnené či nespravodlivé vybočenia (exces) zo štandardného výkladu, ktorý je v súdnej praxi rešpektovaný, resp. je v rozpore so všeobecne uznávanými zásadami spravodlivosti. Z hľadiska ľubovôle sťažovateľ namieta ľubovôľu tohto súdu v zmysle materiálnom, t.j. z hľadiska spravodlivosti a racionality (účelu) rozhodnutia vo veci samej, nakoľko odvolací súd sa takmer vôbec nezaoberal mimoriadne závažnými a podstatnými argumentami sťažovateľa a jeho dobromyseľnosťou a tým „de facto“ i „de iure“ nechránil jeho vlastnícke právo k uvedeným nehnuteľnostiam».

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa Ing. JUDr. M. S., bytom Ž., na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/316/2010-487 a jeho rozhodnutím zo dňa 20.4.2011 bolo porušené.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co/316/2010-487 zo dna 20.4.2011 sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 261,82 € za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie sťažnosti), tj. 2xpo 123,50 € + 2x7,41 € režijný paušál bez DPH. Celkovú sumu trov právneho zastúpenia vo výške 261,82 € bez DPH je súd povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. M. M. a to do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ tiež žiada, aby ústavný súd „uznesením rozhodol, že vykonateľnosť právoplatného rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co/316/2010-487zo dňa 20.4.2011 sa odkladá“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva (na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva (na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, na ochranu vlastníctva podľa čl. 1 dodatkového protokolu) postupom a rozsudkom krajského súdu z 20. apríla 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 316/2010.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkým vlastníkom má rovnaký zákonný obsah a ochranu...

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

1. K porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (respektíve práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Uvedené východiská boli rozhodujúce aj v prípade sťažovateľa, ktorý porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zdôvodňuje zlým vyhodnotením skutkových okolností, ich nesprávnym právnym hodnotením a arbitrárnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý nereagoval na „zásadné a podstatné“ argumenty sťažovateľa uvedené v jeho odvolaní podanom 8. augusta 2010 a jeho doplnením doručeným okresnému súdu 13. augusta 2010, pričom rozsudok okresného súdu mu bol doručený 29. júla 2010. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje najmä na to, že „závery krajského súdu sú zjavne

neopodstatnené, keďže sa vôbec nezaoberal doplnením odvolania sťažovateľa z dôvodu údajného oneskoreného doručenia po uplynutí odvolacej lehoty“. Inými slovami, sťažovateľ namieta a) všeobecne arbitrárnosť napadnutého rozsudku a b) arbitrárnosť rozsudku v tom smere, že sa nezaoberal jeho doplnením odvolania, a teda že mu bola ako účastníkovi konania postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom.

a) K námietke sťažovateľa o všeobecnej arbitrárnosti napadnutého rozsudku respektíve nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku najmä poukázal na skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania, a to skutočnosť, že to bol práve sťažovateľ, ktorý ako konateľ vydražiteľa (spoločnosti G., s. r. o., pozn.) predmetných nehnuteľností, sa dozvedel o zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 SŽ 100/98 z 28. januára 1999 (ktorým zrušil rozhodnutie o príklepe, pozn.) a ktorý následne previedol tieto nehnuteľnosti na svojho brata s manželkou a následne ich potom od nich nadobudol už ako fyzická osoba. Tieto skutočnosti potom viedli krajský súd k záveru, že pri nadobúdaní sporných nehnuteľností už ako fyzická osoba nemohol byť dobromyseľný. Navyše, 29. mája 2007, teda ešte pred podaním návrhu (25. februára 2008, pozn.), bola vydražiteľovi (spoločnosti G., s. r. o.) vrátená kúpna cena. Keďže predmetom konania bol návrh sťažovateľa na určenie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, pričom v konaní bolo preukázané, že vzhľadom na všetky okolnosti sťažovateľ nemohol byť dobromyseľný pri nadobúdaní týchto nehnuteľností, a v konaní bola dostatočne preukázaná dobromyseľnosť odporcov ako nadobúdateľov predmetných nehnuteľností, tak je potom odôvodnený záver o nedôvodnosti návrhu sťažovateľa, čo je dôvodom na zamietnutie žaloby.

V tejto spojitosti treba zdôrazniť, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy

zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (III. ÚS 185/09).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ďalej konštatuje, že krajský súd v pomerne rozsiahlom odôvodnení svojho rozhodnutia poskytol ucelený obraz rozhodujúcich skutočností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, pričom zároveň jednotlivo reagoval na všetky odvolacie námietky sťažovateľa. Závery krajského súdu tak vychádzajú z dostatočne zisteného skutkového stavu. Takisto miera interpretácie a aplikácie na vec vzťahujúcich sa predpisov nevykazuje logické chyby ani ich jednostrannosť, prípadne iné závažné a neprípustné opomenutie, preto závery krajského súdu nemožno hodnotiť ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, majúce súčasne za následok porušenie práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06), respektíve základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostatočné a ústavne akceptovateľné.

b) K námietke sťažovateľa, že arbitrárnosť rozsudku spočíva v tom, že krajský súd sa nezaoberal jeho doplnením odvolania, a teda že mu bola ako účastníkovi konania postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že dovolanie z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) OSP ústavný súd považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 aj čl. 48 ods. 2 ústavy (postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom) (II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyužil opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

V nadväznosti na to ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na nevyužitie dovolania z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) OSP, hoci podľa argumentácie sťažovateľa bol daný, je jeho námietka týkajúca sa arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu nevysporiadania sa s argumentmi uvedenými v doplnení odvolania neprípustná (pretože sťažovateľ nevyužil dovolanie ako účinný prostriedok ochrany jeho práv, pozn.), preto sa ňou ústavný súd nemohol zaoberať.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti dospel k záveru o nedôvodnosti námietok sťažovateľa, ktorými argumentoval v prospech tvrdenia o porušení svojho základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). V tejto časti je preto podaná sťažnosť zjavne neopodstatnená.

2. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal aj vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom toto porušenie v sťažnosti nijak neodôvodňuje a nekonkretizuje, v čom by malo spočívať. Ústavný súd aj napriek uvedenému preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z hľadiska obsahu základných práv upravených v čl. 48 ods. 2 ústavy a dospel k záveru, že v postupe krajského súdu a v jeho napadnutom rozsudku nenašiel nič, čo by naznačovalo porušenie základných práv sťažovateľa garantovaných v uvedenom článku ústavy. Z uvedeného dôvodu, keďže ústavný súd nezistil relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom a napadnutým rozhodnutím krajského súdu a základným právom obsiahnutým v čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. K namietanému porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosedné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010). Ústavný súd preto odmietol sťažnosť aj v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa predostretými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2011